

Sborový list

sboru Církve bratrské v Hradci Králové

Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou

Text – 2 M 17. kap: „Celá pospolitost synů Izraele táhla z pouště Sínu od stanoviště ke stanovišti podle Hospodinova rozkazu. Utábořili se v Refídimu, ale lid neměl vodu k pití. Tu se lid dostal do sváru s Mojžíšem a naléhali: „Dejte nám vodu, chceme pít!“ Mojžíš se jich zeptal: „Proč se se mnou přete? Proč pokoušíte Hospodina?“ Lid tam žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Vyčítali: „Proto jsi nás vyvedl z Egypta, abys nás, naše syny a stáda umořil žízní?“ Mojžíš úpěl k Hospodinu: „Jak se mám vůči tomuto lidu zachovat? Taktak že mě neukamenují.“ Hospodin Mojžíšovi řekl: „Vyjdi před lid. Vezmi s sebou některé z izraelských starších. Také hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, si vezmi do ruky a jdi. Já tam budu stát před tebou na skále na Chorébu. Udeříš do skály a vyjde z ní voda, aby lid mohl pít.“ Mojžíš to udělal před očima izraelských starších. To místo pojmenoval Massa a Meriba (to je Pokušení a Svár) podle sváru Izraelců a proto, že pokoušeli Hospodina pochybováním: „Je mezi námi Hospodin nebo není?“ Tu přitáhl Amálek, aby v Refídimu bojoval s Izraelem. Mojžíš rozkázal Jozuovi: „Vyber nám muže a vyjdi do boje proti Amálekovi. Já se zítra postavím na vrchol pahorku s Hospodinovou hůl v ruce.“ Jozue učinil, jak mu Mojžíš rozkázal, a dal se s Amálekem do boje. Mojžíš, Áron a Chúr vystoupili na vrchol pahorku. Dokud Mojžíš držel ruku nahoře, vítězil Izrael, když ruku spustil, vítězila Amálek. Když Mojžíšovi umdlévaly ruce, vzali kámen a podložili jej pod Mojžíše, aby se na něj posadil. Áron a Chúr, každý z jedné strany, mu podpírali ruce, takže vytrval s rukama nahoře až do západu slunce. I porazil Jozue Amáleka a jeho lid ostřím meče. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Zapiš na památku do knihy a předej Jozuovi, že zcela vymažu zpod nebes památku na Amáleka.“ I vybudoval Mojžíš oltář a pojmenoval jej: »Hospodin je má korouhev.« Řekl totiž: „Je vztažena ruka nad Hospodinovým trůnem. Hospodin vyhláší boj proti Amálekovi do posledního pokolení.“

Přečtený text nás uvádí do situace, kterou prožili Izraelci na cestě do zaslíbené země. Když je Bůh vyvedl z Egypta, kde měli postavení otroků, tak jim zaslíbil, že izraelský národ dovede do zaslíbené země. Izraelci mohli každý den prožívat, jak je Bůh na jejich cestě pouštní krajinou vede. To ovšem neznamenalo, že by se jim vyhýbaly těžkosti, se kterými se museli vyrovnávat. Refídím leželo pravděpodobně na jihu Sínajského poloostrova. Nemáme bližší zprávy o tom, jak toto místo vypadalo, ale jednu informaci máme – byl tam nedostatek vody. Což je v pouštní krajině velký problém, zvláště když touto krajinou putuje několikasettisícový národ. Viníka celé situace Izraelci spatřovali v Mojžíšovi, vůči němu ventilovali své negativní emoce. Ty byly natolik silné, že Mojžíšovi hrozilo ukamenování.

Úzkou cestou

Úzkou cestou, trním, hložíím,
v zanechaných Synem Božím
stopách spěchám k domovu,
v náruč padnout Otcovu.

Často bolest v chůzi brání,
nenávisť mi srdce raní,
často zdá se, že již dál
nedovolí jít mi žal,

že mne lásce odnaučí
záští víchr, který skučí
zběsile mi nad hlavou,
unavenou, bolavou,

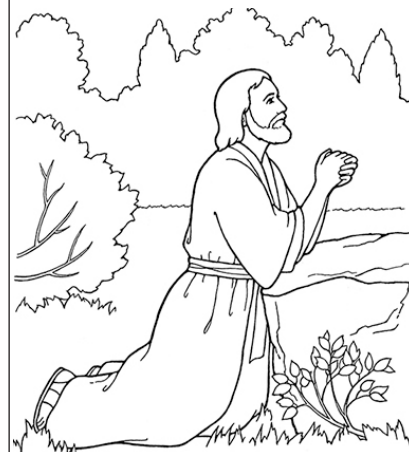
že už naděj zpoza mraků
nezazáří mdlému zraku,
že se křiví cesta má,
vůkol mne jen tma a tma...

Přesto blahem kráčet je mi
krvavými šlěpějemi,
cestou, po níž můj se Král
na smrt za mne ubíral.

Mou-li cestou cesta Tvoje,
mými také strasti boje;
mou-li Tvoje slávy říš,
mým Tvůj, Jezu, také kříž.

Pro odměnu? - Ne, můj Pane,
za Tvé tělo zprobodané
za nejužší ze všech cest,
z lásky k Tobě chci jej nést.

Marie Rafajová

Skutečným viníkem v očích Izraelců však byl Bůh. Ten je skrze Mojžíše vyvedl z Egypta a oni věřili tomu, že se Bůh o ně během cesty do Kanaánu dobře postará. A teď je Hospodin dovedl do Refídimu. **Možná i leckdo z nás, vážení čtenáři, jsme prožili v uplynulém roce něco podobného.** Situace, které byly a možná ještě stále jsou pro nás nepříjemné, okolnosti, které bychom nepřáli sobě ani druhým. **Vaše Refídim, které ve vás, ale i ve vašem okolí mohlo vzbudit podobně jako u Izraelců řadu silných emocí.** A také otázek, směřujících především k Bohu.

Tím, kdo čelil negativním emocím a projevům chování Izraelců, byl Mojžíš. Ani on nevěděl, proč je Bůh přivedl do tak složité situace. Mojžíš však udělal něco velmi důležitého, volal k Bohu s prosbou o pomoc a Bůh na jeho modlitbu odpověděl. Úderem holí do skály Mojžíš vyvedl ze skály pramen vody, který stačil k uhašení žízně Izraelců. Můžeme si položit otázku: proč se Bůh nepostaral hned o dobrý zdroj vody? Vždyť bylo zcela jisté v Jeho moci dovést izraelský národ na místo, kde bude její dostatek. Ale kdyby to udělal, tak by Izraelci neprožili to, co prožili v Refídim – velikou zkušenost s tím, že Bůh je Pánem nad jakýmikoliv životními okolnostmi v životech těch, kteří Mu důvěřují. A že se vždycky dokonale postará o ty, kdo na Boha očekávají a nechají se jím vést. **I v letošním roce nás, vážení čtenáři, Bůh chce vést. Ale nemusí to být vždy ta nejsnazší a nejpřímější cesta. Aby nás Bůh na ni na každý den učil Mu věřit a také umět Mu přinášet na modlitbách potřeby naše či našich bližních, ať už mají duchovní, vztahový**

či hmotný ráz. A stejně jako pro Izraelce i pro nás to bude velká škola víry.

Na celé situaci je zajímavé, že v předchozích kapitolách bychom se dočetli o velkých Božích zázracích, které izraelský národ prožil v oblasti hmotného zaopatření ze strany Hospodina. Ale tady se choval tak, jako by předtím nic takového neprožil. A tady k nám zní něco, co Bůh Svému lidu ve SZ opakovaně kladl na srdce. Aby se vždy po nějaké době ohlédl zpátky a připomněl si to, co s Bohem prožil. A nešlo o nějaké nostalgické vzpomínání, ale o připomenutí si mnohých konkrétních projevů Boží milosti a pomoci, na které je tak snadné rychle zapomenout a chovat se podobně jako se chovali Izraelci v Refídimu. **Vstup do nového roku je, vážení čtenáři, dobrou příležitostí se ohlédnout zpátky za rokem uplynulým a připomenout si to, co jsme v něm s Bohem prožili,** jakou podobu měla Boží láska a Boží požehnaní v životech našich či našich bližních, čemu nás Bůh učil a jak jsme Ho mohli v různých situacích poznávat.

V pokračování našeho oddílu nalezneme situaci, kdy k Refídimu přitáhli Amálekovi, aby slovy Bible bojovali s Izraelem. Tento národ odvozoval svůj původ od Jákovova bratra Ezaua, sídlil při jižním pomezí zaslíbené země, a to byl možná jeden z důvodů toho, proč se Amálek rozhodl bojovat s Izraelem, aby mu zabránil v další cestě do zaslíbené země. I my, vážení čtenáři, jdeme po cestě do zaslíbené země, nebeského království. **Boj izraelského lidu s Amálekem je obrazem duchovních zápasů, které nás na této cestě čekají.** Zápasů, které mají různou podobu, a mohou se týkat nás, našich

bližních, šíření evangelia, ale také situace ve světě, ve kterém je tolik zla a zlých lidí. A nemusíme je hledat, ony si často najdou nás, jako tomu bylo v případě Amáleka.

Do boje s amálekovskou armádou nemohli jít všichni, zúčastnili se ho pouze vybraní muži v čele s Jozuem. To však neznamenalo, že by ostatní čekali se založenými rukama na to, jak bitva dopadne. Mojžíš, Áron a Chúr vystoupili na vrchol pahorku a Mojžíšovy zvednuté ruce byly projevem modlitebního zápasu za vítězství Božího lidu a výrazem naprosté závislosti na Bohu v celé situaci. I naše role, vážení čtenáři, v takových situacích mohou být rozdílné. Někdo stojíme v první linii takových zápasů, někdo z nás se naopak můžeme za takové situace modlit. Jedno nám ale náš příběh připomíná, že bychom v nich, stejně jako Izraelci vůči Amálekovi, měli být ochotni přijmout výzvu do nich aktivně vstoupit s důvěrou, že Bůh naše zápasy dovede do vítězného konce, ať už budou krátké nebo naopak dlouhé. **Na celé situaci zároveň vidíme, jak je důležité, abychom pro své věřící okolí byli takovým Áronem či Chúrem a uměli druhé povzbudit v duchovních zápasech, které vedou, a to zvláště ve chvílích, kdy se dostaví únava...**

Dánský filosof a teolog Sören Kierkegaard napsal: „Jsou dva druhy křesťanské existence: následování Krista, a její lacinější vydání, obdivování Krista.“ Bůh nás skrze náš dnešní text vybízí k tomu, abychom si chtěli v letošním roce vybrat vždy tu první možnost. Abychom se nechtěli jen zpovzdálí dívat na duchovní zápasy druhých, případně hodnotit to, jak jim to jde nebo nejde, ale stáli v nich spolu jako

jedna velká sborová rodina bratří a sester.

Závěr

Iz 43,1 – 3a: „Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákože, tvůrce tvůj, Izraeli: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. Neboť já Hospodin jsem tvůj Bůh, Svatý Izraele, tvůj spasitel.“

Martin Legát

Paradox slabosti

Většina z nás zná příběh apoštola Pavla. Vedle Ježíšova života je to v novém zákoně nejvíce popisovaná osoba. Známe jeho příběh a víme kým byl, ještě dříve, než se setkal s Ježíšem na cestě do Damašku, víme, jak dramatické toto setkání bylo, víme, co ho potkalo v samotném Damašku, a také je dost podrobně zmapovaná jeho služba. On sám založil nemálo sborů a sloužil mnoha lidem osobně. Jedním ze sborů, kde působil byl i sbor v Korintu. Listy, které jim psal jsou alespoň pro mne velkou inspirací. To, co z nich je cítit, je, že mu velmi záleželo na lidech, kteří byli součástí tohoto společenství. Nebál se vyjádřit slovy, že je miluje, ale zároveň je z mnoha jeho slov cítit to, co prožívají rodiče, jejichž děti si jich přestanou vážit. Dokonce Pavla začali srovnávat s jinými, až nakonec musel Pavel začít svou obhajobu, kterou uvádí slovy, že to, co jim říká je jako z nerozumů. Nepovažuje tedy sebechválu za rozumnou, ale zároveň ji staví proti sebechvále druhých, kteří se pyšní věcmi „na oko“. Nebo naopak, v čem spatřují Korintští něco, co je uchvacuje. Pavel se, ale chlubí

svými slabostmi, respektive ukazuje na vše, co musel prožít, aby

evangelium mohlo přijít do různých míst tehdejšího světa. Pojdme si to přečíst:

„Mluvím bez rozumu: ... Hojněji v těžkých pracích, hojněji ve vězeních, nad míru v ranách, častokrát v ohrožení života. Od Židů jsem pětkrát dostal čtyřicet ran bez jedné, třikrát jsem byl bit holí, jednou kamenován, třikrát jsem ztroskotal, noc a den jsem strávil na širém moři; častokrát na cestách, v nebezpečích na řekách, v nebezpečích od lupičů, v nebezpečích od vlastního kmene, v nebezpečích od pohánů, v nebezpečích ve městě, v nebezpečích v pustině, v nebezpečích na moři, v nebezpečích mezi falešnými bratřími; v těžké práci a v úsilí, často v nočních bděních, o hladu a žízní, často v postech, v zimě a nahotě...“ 2 Kor. 11:23

„Proto mám zálibu v slabostech, v zlém zacházení, v tísních, v pronásledováních a úzkostech pro Krista. Neboť když jsem slabý, tehdy jsem mocný...“ 2. Kor. 12:10

Je jedno České přísloví: „kdo nic nedělá, nic nezkaží“. Pavel toto přísloví zjevně neznal, protože stále podnikal různé cesty, jejichž cílem bylo pomoc druhým. Paradoxně za ně nesklízel obdiv, ale dost možná i pohrdání a posměch. Dokonce napsal, že jeho veřejné vystupování některých považují za ubohé. Pavel má ale jasno. Nepřipadá si silný, protože by jej takhle druzí hodnotili, nebo protože by uměl mluvit „vymlouvavými“ slovy. Sílu nachází ve chvílích, kdy si neví rady. Zkusme si jen na chvíli představit, že jsme ztroskotali na širém moři, kde

není vidět žádnou pevninu. Za jak dlouho nás přemůže panika? A víme, že panika většinou vede k zoufalství. Jak rychle nás napadne, že cesta, kterou jsme podnikli, byla hloupost, a že už takovou hloupost nikdy neuděláme? A zvláště pokud místo vděku slyšíme, že nejsme k ničemu? Druzí si na nás ukazují jako na příklad hlouposti, selhání nebo neuváženosti rozhodnutí. Pavel píše, že jeho síla je v jeho slabosti. Není to paradox? Nemělo by být: „moje síla je v mých schopnostech, moudrosti, dovednostech, charakteru, penězích, svalech, lidech, koaliciích, odolnosti, marketingu a tak dále?“ Absolutně netvrdím, že tyto jsou věci problémem, ale nejsou klíčové, alespoň pro Pavla nebyly. V jeho životě měl nějaké trable, které byly natolik obtěžující, že napsal: „A abych se mimořádností zjevení nepovyšoval, byl mi dán do těla trn...“ bylo to pro něj natolik nepříjemné, že prosil Pána, aby ho toho zbavil. Ten mu však odpověděl: „Stačí ti má milost, neboť má moc se dokonává ve slabosti...“ Díky tomu zjistil, že když je slabý, může se naplno projevit Kristova moc. Jinými slovy Pavel říká: „moje síla je v Kristu“.

Toto je ta klíčová pravda, kterou se snažil Ježíš svým učedníkům předat: „Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstávají-li v révě, tak ani vy, jestliže nebudete zůstat ve mně.“

Závislým sloužím již více než 30 let. Služba se týká nejenom přímé pomoci lidem, ale také hledání zdrojů na službu. Často jsem se cítil jako Pavel, osamocen před "zdi", která byla nepřekonatelná. Lidé selhávali, nedostávaly se peníze, dostali jsme se do dluhů, lidé kolem

necháпали, proč věci dělám, jak je dělám. Myslím, že to takhle cítí každý, kdo se vydal službě Bohu. Jednu věc jsem někdy slyšel: "zase ta modlitba, místo toho, něco udělat." Chápu frustraci lidí, sám jsem ji nesčetněkrát prožil a prožívám, chápu paniku, když to vypadá jako ztroskotání na širém moři. Dokonce chápu, když si někdo myslí, že je lepší zkusit plavat než se modlit, ale viděl jsem také lidi, kteří se utopili právě proto, že se snažili zachránit plaváním, které je příliš brzo unavilo. Ačkoli to vše chápu, vím, že záchrana, ale i ovoce služby nakonec závisí na tom, jak jsem v něm. Jak s ním mám vztah, jak dobře slyším jeho vůli, jak moc jsem ochoten následovat jeho vedení. Jinými slovy, jak moc jsem si ochoten přiznat svou slabost, nebo možná lépe, nedostatečnost.

Převzato z webových stránek Teen Challenge

Vražda pastora

Mrtvé tělo pastora oficiálně registrovaného sboru v Laosu bylo nalezeno minulý měsíc a podle tamních zdrojů vše nasvědčuje tomu, že tento církevní představitel byl umučen a zabit kvůli své křesťanské víře. Křesťanští představitelé i policie v centrální laoské provincii Kahmmouan jsou přesvědčeni, že pastor Seetoud, který vystupoval pod tímto jediným jménem, byl zabit za šíření evangelia v době, kdy v této asijské zemi rapidně roste církev.

20. října se měl pastor účastnit křesťanského shromáždění v městě Thakhek. To je vzdáleno asi sto kilometrů od jeho byd-

liště, kterým je vesnice Don Keo v okrese Nakai, provincie Kahmmouan. Na toto setkání cestoval pastor na motocyklu a měl tam dorazit asi za tři a půl hodiny. Když se však jeho příjezd již několik hodin zpožďoval, začala po něm pátrat asi dvacítko lidí, a to jednak v horách, kudy vedla cesta do Don Keo, a také v oblastní nemocnici, avšak bezvýsledně. Pátrací skupina rovněž získala záznam z kamerového systému od jednoho obchodníka poblíž Nakai, na kterém bylo patrné, že zde pastor Seetoud odložil plynovou nádrž, kterou měl v úmyslu si zase později vyzvednout.

Jeden z tamních obyvatel objevil následně pastorovo tělo v příkopu u horské cesty vedoucí džunglí. Na základě jeho informací našla pak 23. října pátrací skupina mrtvolu. Dva křesťané, kteří se měli později připojit k pastoru Seetoudovi, aby s ním odjeli na plánované setkání v Thakheku, uvedli, že se pastor zdržel kvůli návštěvě dvou neidentifikovaných úředníků, kteří se ho měli vyptávat na jeho aktivity i důvody, proč chce odcestovat do zmíněného města.

Jistý svědek z blízké vesnice Wangheen pak uvedl, že na cestě uviděl v den incidentu černý nákladák bez poznávací značky, ze kterého vystoupili tři muži. Ti zajali jiného muže a přinutili ho nasednout do jejich nákladáku a pak odjeli. Tento svědek uvedl, že se domníval, že jde o policisty, jež zatkli nějakého zločince nebo drogového dealera. Když se později dověděl o smrti pastora Seetouda, nabyl přesvědčení, že šlo právě o něho. Křesťanští představitelé uvedli, že pastorovo tělo bylo silně znetvořeno a neslo jasné stopy mučení. Pátrací skupina

také na cestě poblíž těla objevila pastorův motocykl a Bibli.

Pastor Seetoud po sobě zanechal ženu a osm dětí, přičemž nejmladšímu dítěti je jeden rok. Zavražděný duchovní vedl sbor Laoské evangelikální církve (LEC), která patří společně s katolíky a adventisty ke třem oficiálně povoleným denominacím v zemi. Křesťanští představitelé uvedli, že provinční policie jim sdělila, že pastor Seetoud byl s největší pravděpodobností zabit kvůli své víře. Podle zástupců LEC podezírají provinční policisté z tohoto činu místní (okresní) úředníky. „Nenacházíme slov k vyjádření bolesti, kterou pociťuje jak pastorova rodina, tak i všichni místní křesťané,“ prohlásil jeden z evangelikálních představitelů. „Na celé situaci je nejhorší, když uvážíme tu nespravedlnost, že se nějáci úředníci, ať již přímo nebo nepřímo, podíleli na Seetoudově vraždě.“ Podle tamních křesťanů pronásledovali v posledních měsících pastora Seetouda někteří jeho příbuzní a sousedé, kterým vadilo jeho horlivé hlásání křesťanské víry. Jeho časté cesty do Thakheku také neušly pozornosti místních úředníků, kteří ho od července zastrašovali a naléhali na něho, aby se svými misijními aktivitami přestal. Pastorovo tělo bylo převezeno do nemocnice, kde došlo k následné identifikaci rodinnými příslušníky a přáteli. Několik laoských evangelikálních představitelů společně se členy jeho kongregace se účastnilo 24. října pastorova pohřbu, a to i přes možné nebezpečí perzekuce. Po pohřbu se ještě konala vzpomínková bohoslužba v pastorově domě pro členy rodiny a křesťany z Don Keo. Provinční i oblastní policie začala s vyšetřováním ihned po nalezení pastorova těla a tři

hodiny vyslýchala dva starší z pastorova sboru. Po letošním uvolnění nedávných pandemických omezení začal pastor Seetoud častěji navštěvovat Thakhek, neboť tamní křesťané si mohli opět vzájemně pomáhat, jak v péči o rodiny, tak při přepravě nemocných do nemocnice, nebo při dovážení různého materiálu, atp. A samozřejmě rovněž při organizaci rozličných církevních aktivit.

Laoská evangelikální církev pomáhá pastorovým rodinným příslušníkům jak při vyrovnání se se ztrátou, tak v celkovém zaplacení. Pastor Seetoud vlastnil oficiální průkaz LEC a byl považován za předního biblického vykladače a učitele své denominace. Neděli před svým zabitím ještě vysluhoval členům svého sboru Večeři Páně.

Převzato z Hlasu mučedníků

Ohlédnutí se starších sboru za uplynulým rokem a přání do nového roku

Konec kalendářního roku vybízí k ohlédnutím za tím, co bylo, a je spojený s očekáváním toho, co bude. Těšila mě možnost mluvit s dětmi o Kristu, a to nejen mimo církev. Jsem vděčná za mladá manželství, která ve sboru máme, a vidím v nich velký potenciál pro budoucnost našeho sboru. Modlím se za ně, aby se nechali používat, tam kam si je Bůh vede. Jako velký dar vnímám naše seniory, kteří jsou pro mě svou věrností a vytrvalostí velkým vzorem.

Povzbudila bych rodiče, aby účast jejich dětí v besídce brali

vážně a nebyla to pouze okrajová záležitost běžného života. Málokdy se mi stane, že mám možnost mluvit se stejnými dětmi dvě neděle po sobě.

Velká změna čeká náš sbor s příchodem nového kazatele. Moc bych si přála, abychom si navzájem porozuměli, aby se celá jeho rodina cítila mezi námi dobře a abychom na modlitbách vyhlíželi směr, kterým nás chce Bůh dál vést.

„Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce.“ Ž 90,12

Petra Stránská

Nevím proč, ale už jako malý kluk jsem velmi silně vnímal, že to nejhorší, co se může v životě stát, je válka. Rok 2022 mně tyto pocity připomněl. Vedle toho byl uplynulý rok v mém osobním životě plný náročných a konfliktních situací. Nebyly to jen tyto okolnosti ale i relativně obyčejné podněty, na základě kterých lidé okolo mě mnohdy i nevědomky ukázali stav svého srdce. Proto rok 2022 pro mě byl plný zklamání ale na druhé straně i vděčnosti. Sobectví, ochota, lakota, štědrost, láska k penězům, láska k lidem, ješitnost, moudrost, pýcha, pokora, to všechno jako by bylo více vidět.

Úžasné je, že víme, komu máme být vděční za ty dobré věci a že žijeme v čase, kdy můžeme něco dělat s tím, co dobré není. I přes všechno to negativní, co rok 2022 přinesl, je pro mě uplynulý rok výzvou k tomu, a to bych do nového roku přál i celému našemu sboru, abychom s upřímnou touhou dále poznávali Boha takového, jaký skutečně je, odevzdávali Mu

vše, co Mu patří, byli Mu blíží a tím se i více přiblížili jako sourozenci v Kristu k sobě navzájem a upevnili tak pouta, která obstojí i v těžkých časech.

Pavel Kouba

Milé sestry a milí bratři.

Nejprve bych se měl ohlédnout za uplynulým rokem. Bude to asi zkrácená verze zprávy místopředsedy staršovstva.

To nejtěžší z tohoto roku se odehrálo na začátku roku. Jednání kolem mládeže a dozvuky předloňské vizitace. Jsem vděčný za to, že Duch svatý vane mezi mladými lidmi. Jsem si vědom, že každý křesťan je originál a Bůh má pro každého originální dary. To byly moje radosti i starosti.

Ted' trochu přání do následujícího roku. Před námi je letos příchod nového kazatele Matuše Kušníra, a tak bych přál celému sboru vzájemné porozumění a otevřené srdce pro Boží vedení.

Jan Verner st.

Rok 2022 byl pro mne prvním rokem ve staršovstvu. Nad tím, zda do staršovstva kandidovat, jsem velmi dlouho váhal a definitivně jsem se rozhodl vlastně až úplně na poslední chvíli s vírou, že ať to dopadne jakkoli, Bůh si můj čas a energii použije. Minulý rok tak byl pro mě hlavně o pozorování a učení se, jak vlastně služba ve staršovstvu funguje. Hlavní zkušeností pro mne je, že stejně jako v mnoha jiných případech i zde platí, že představy, které má člověk při pohledu zvenčí, jsou často velmi odlišné od skutečnosti, se

kteřou je konfrontován až při osobní zkušenosti. V příštím roce bych rád pokračoval v hledání toho, kde můžu být pro druhé užitečným, a kde naopak, ve sboru i ve staršovstvu, dát prostor ostatním. Budu také rád za jakékoliv podněty a zpětnou vazbu.

Jan Verner ml.

Za co jsem v životě sboru v uplynulém roce vděčná?

Jsem vděčná, že po tolika letech hledání nám Hospodin dal nového domovníka a zároveň mladou aktivní rodinu otevřenou pro druhé.

Mám radost, že lidé sami přicházejí s novými podněty, nápady a západem, které se týkají nejen života sboru a služby, ale i směrem k evangelizaci a šíření evangelia. Díky tomu se mohly uskutečnit různé aktivity v průběhu roku.

Co bylo pro mne v minulém roce naopak náročné?

Náročná pro mě byla situace ve sboru kolem vizitační zprávy. Je mi líto zranění, která tím vznikla, a modlím se, aby je Pán Bůh uzdravil. Uvědomila jsem si, jak se potřebuji učit správně komunikovat a být otevřenější. Hledala jsem také, jestli v nastalé situaci znovu kandidovat do staršovstva.

A co bych přála sboru do roku 2023?

Celému sboru bych chtěla popřát slovy apoštola Pavla, abychom měli pohled vždy upřený na Krista, který vede naši víru od počátku až do cíle. Aby Kristus byl tím, kdo nás v každé situaci vede a spojuje.

Lenka Novotná

*Za co jsem v životě sboru v uplynulém roce vděčný?
Co bylo pro mne v minulém roce naopak náročné?*

Jsem vděčný, že mohu sbor vnímat jako velikou rodinu. Jako společenství, kde je mi příjemně. Sborové akce jsou aktivity, kterých se rád účastním. Kde si můžu užívat nejen Boží přítomnost, ale i lidskou blízkost bratří a sester.

Bůh nás stvořil k obrazu svému, ale ne všechny naprosto stejné, jsou mezi námi rozdíly. I to, že nemusíme mít vždy na všechno úplně stejný názor, vnímám pozitivně. Za důležitou však považuji toleranci a vzájemný respekt. Tímto vlastně odpovídám i na druhou část otázky.

Co bych přál sboru do roku 2023?

Do letošního roku bych sboru přál, aby se nám společně podařilo využít všech výzev tím nejlepším způsobem.

Vojta Brouček

Uplynulý rok byl pro mne obdobím, ve kterém jsem mohl prožít mnohé z projevů Božího požehnání a milosti v životě osobním, sborovém i v životě celé církve. Mohl jsem zblízka vidět velkou víru i vytrvalost v životech některých křesťanů v jejich zápasech za Boží dílo v životech svých nebo svých blízkých. Opakovaně jsem se přesvědčil o tom, že budování Božího království v našem sboru nestojí a nepadá s lidmi ani s jednorázovými pozitivními či negativními situacemi, ale je to dlouhý příběh, v němž má

hlavní slovo Bůh a Jeho milost. Náročné situace, kterými jsme si jako sbor prošli po vizitaci, byly důkladným testem kvality našich vzájemných vztahů a jsem rád, že sbor v této situaci obstál. Mrzí mne, že situace v mládeži, která stála na začátku tohoto příběhu, se od té doby k lepšímu moc neposunula.

Jsem Bohu vděčný za všechny služebníky, kteří dlouhodobě velmi dobře fungují v jednotlivých službách, je to rodinné stříbro našeho sboru. A vážím si všech členů našeho sboru, kteří budují vztahy založené na Boží lásce, která obstojí v jakýchkoliv situacích. Takové vztahy byly pro mne i pro mou rodinu v uplynulém období velkým povzbuzením a připomenutím toho, že Boží dílo v našem sboru má i při naší lidské nedokonalosti svou nádherou podobu.

Rok 2023 bude pro mne i pro mou rodinu rokem velkých změn. Po třiceti letech si budeme hledat ne přechodné bydliště, ale trvalý domov. Pro mou manželku to bude v pořadí sedmé stěhování a doufáme, že už poslední. Zároveň se těším na další etapu služby, kterou Bůh přede mnou otevírá. A čím dál víc si vážím hodnot, jakými jsou dobré zdraví a pěkné vztahy a toho, že mi je Bůh v hojně míře dává.

Martin Legát

Informace ze staršovstva

Staršovstvo se sešlo ke své pravidelné schůzi dne 2. 1. 2023. V úvodu starší vyslechli informace br. P. Kouby o průběžných

výsledcích hospodaření sboru. Ve vánoční sbírce se vybralo 90 200Kč, ze sborové pokladny k tomu něco přidáme a sborům v Zápotoří a ve Zdobovce budou zaslány částky ve výši 50 000Kč.

Proběhl rozhovor se ses. D. Váňovou, která vede skupinku biblického studia dorostenek. Skupinka probíhá v neděli od 9 hodin a programů se účastní 5-6 děvčat. Probírá se Matoušovo evangelium a je tam prostor i na osobní sdílení se. Ses. D. Váňová vyhlídí spolupracovnici, které by Bůh položil na srdce, aby se do vedení této skupinky spolu s ní zapojila. Starší vnímají tuto službu této věkové kategorii za velmi důležitou. U dorostenek je vidět velký potenciál pro budování vztahu s Bohem, zároveň jsou mezi nimi velmi pěkné vztahy.

Starší řešili další postup při konstrukci kazatelského bytu

a sborové kanceláře. Jakmile bude jasno v tom, jak by úpravy měly vypadat, br. P. Doležal připraví architektonický návrh a na jeho základě budou úpravy provedeny.

V další části schůze se staršovstvo zabývalo přípravou výročního členského shromáždění, které proběhne v neděli 5. února po skončení dopoledního shromáždění. Většinu zpráv obdrží členové sboru v elektronické podobě v předstihu tak, aby se s nimi mohli dopředu seznámit a na samotné schůzi byl prostor pro rozhovor a pro informace a otázky, týkající se připojení společenství Jordán k našemu sboru.

V závěrečné části schůze starší řešili některé organizační záležitosti. Hledáme vhodného řečníka pro sborový den v Měníku, který proběhne 27. 5. V lednu nebo v únoru bude opět připraveno na některém z nedělních

shromáždění občerstvení jako vhodný prostor pro rozhovory a budování vzájemných vztahů. Schůze staršovstva byla zakončena modlitbou.

Martin Legát

Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nese dáva s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří. Se svévolníky je tomu jinak: jsou jak plevy hnané větrem. Na soudu svévolní neobstojí, ani hříšní v shromáždění spravedlivých. Hospodin zná cestu spravedlivých, ale cesta svévolníků vede do záhuby.

Žalm 1

Datum	Malá a střední besídka	Velká besídka
1.1.	není	není
8.1.	Světlo světa	Dějiny Církve bratrské
15.1.	Povolání učedníků	Křest
22.1.	Svatba v Káně	Život s Kristem
29.1.	Vyčištění chrámu	Pět knih Mojžíšových

Do tohoto čísla přispěli: Vojta Brouček, Pavel Kouba, Lenka Novotná, Petra Stránská, Jan Verner st., Jan Verner ml. a Martin Legát.

Redakce, jazyková a stylistická úprava: Kristýna Talášková

Grafické zpracování, sazba v programu QuarkXPress: M. Legát

Uzávěrka dalšího čísla 25. 1. 2023

Příspěvky posílejte na adresu: kristyna.talaskova@gmail.com

Datum	Den	Místo	Čas	Slovo	Poznámka	Narozeniny
1	Ne	HK-VP	10.00	M.Legát		
2	Po	Staršovstvo	17.30	M.Legát		Šnoblová Marta
3	Út					Kantorová Kateřina
4	St					
5	Čt					
6	Pá				16.00 - dorost 18.00 - mládež	
7	So					
8	Ne	HK	10.00	M.Legát		Jamborová Eliška
9	Po					Potočková Hana Švojgr Petr
10	Út	Nechanice	18.30	M.Legát		
11	St					
12	Čt	ek.modl.shrom.	18.00			
13	Pá				16.00 - dorost 18.00 - mládež	Brouček Felix
14	So					Potočková Štěpánka
15	Ne	HK	10.00	J.Verner ml.		
		Hořice	14.00	M.Legát		
16	Po					
17	Út					
18	St					
19	Čt					
20	Pá				dorost - sjezd mládež - Houba	
21	So					
22	Ne	HK	10.00	L.Rejman		
		Hořice	14.00	M.Legát		
23	Po					
24	Út	Nechanice	18.30	M.Polívka		Pouchlý Jan
25	St	Opatovice	19.00	M.Legát		
26	Čt					Potoček Josef Novotná Lenka
27	Pá				16.00 - dorost 18.00 - mládež	
28	So					
29	Ne	HK	10.00	M.Legát		
30	Po					Kantor Martin Boudyš Samuel
31	Út					